

hen paa Faderens hentørrede Hoved, som laa der saa fredeligt paa Pudlen, omgivet af det store, hvide Haar som af en Helgenglorie. Og han tænkte ved sig selv: saaledes dør altsaa en Kristen!

Da Salmeversene var tilende, vendte Søskeneflokken tilbage til Sovekammeret. Faderens Mund havde imidlertid aabnet sig lidt, og Øjnene var sunket dybere ind i Hovedet. Kort efter begyndte Dødskampen.

Moderen sad med hans højre Haand i sin og tørrede nu og da Sveden af hans Pande med et Klæde. Ved den anden Side af Sengen sad Eberhardt. Hans Haand berørte lemfældigt Faderens venstre Haandled, idet han talte den svindende Puls.

Der gik en Timestid. Afventende det sidste Øjeblik sad de andre Børn rundt om i Stuen, hvor de havde kunnet finde en Siddeplads; de yngste stod omkring Fodenden af Sengen og saae paa Faderen med store, medlidende Øjne.

For anden Gang hørtes Vægterens enstonende Sang i den tavse Gade.

»Dig, evig Gud, ske Ære
i høje Himmelkor,
som Vægter vilde være
for os, paa Jorden boer.
Nu op paa Morgenvagt!
For Natten god
fald Gud til Fod,
tag Tiden vel iagt!«